

*Колективний проект
«Квіти у нашому житті» учительки
початкових класів
СЗШ І-ІІІ ст. № 2
сmt Крижопіль
Лисої Любові Григорівни*

“Щоб жити, потрібне сонце, свобода і маленька квіточка”,- писав відомий казкар Г.К.Андерсен. І дійсно, квіти супроводжують нас усе життя.

Зустрічають при народженні, втішають у старості. Приносять радість щоденно вдома, на роботі. Квіти необхідні завжди, без них життя стає бідним та сумним. Та й кращої прикраси, ніж квіти, треба ще пошукати. Холодною зимою, коли навколишній світ здається сірим і тьмяним, яскравий букет додасть життєвої енергії. А вже літо й взагалі б втратило свою привабливість не будь в ньому квітів. Пишні садові квіти захоплюють своєю вишуканою красою, а розсипи польових та лісових радують око справжнім вихором фарб і відтінків.

Як не дивно, але присутність поряд з людиною квітів дозволяє не тільки отримувати приємні відчуття, захоплення, але й рухатися вперед, досягаючи чогось більшого.

Тому щоб більше взнати про них, вирішили підготувати свято “Квіти у нашому житті”.

Проект виховного заходу “Квіти у нашому житті”

Тип за складом учасників: колективний.

Тип за мірою реалізації міжпредметних зв'язків: міжпредметний.

Тип за тривалістю виконання: середньостроковий.

Тип за результатом діяльності: інформаційно-дослідницький, прикладний, творчий.

Мета та завдання:

- через народні легенди, прислів'я, авторські вірші та пісні, дитячі вироби залучати учнів до вивчення кращих зразків усної творчості українського народу;
- розвивати в дітей уміння і прагнення спостерігати за красою природи;
- вчити відкривати несподіване і прекрасне в навколишньому світі;
- жити в гармонії з довкіллям;
- формувати екологічне мислення;
- сіяти в серцях школярів любов до природи, бажання прислухатися і придивлятися до таємничої мови рослинного світу.

Матеріали та ресурси:

- пісні, легенди, загадки, вірші;
- книги, журнали;

Для гурткової роботи необхідні:

- кольоровий папір;

- вироби зразків квітів;

Очікувані результати проектної діяльності:

1. Перетворення учнів з об'єкту виховного впливу на об'єкт виховної діяльності.
2. Функціонування пошукових груп на базі класу.
3. Створення здорового мікроклімату в класі, згуртування учнівського колективу.
4. Активізація пізнавальної діяльності учнів.
5. Поповнення знань про квіткові рослини рідного краю.
6. Виготовлення паперових квітів за зразком на гуртку "Сувенір";
 - дитячі вироби з паперу (квіти);
 - фотомонтаж дитячих виробів;
 - світлини виховного заходу;
 - сценарій виховного заходу;
 - посібник;

Етапи реалізації проекту:

I. Діагностико-концептуальний.

1. Проведення учнівських зборів.
2. Опрацювання матеріалів з даної теми.

II. Організаційний:

1. Проведення круглого столу, обговорення даного питання на засіданні учнівського класного самоврядування.
2. Створення пошукових груп на базі класного колективу класу.
3. Систематизація та оформлення матеріалу.

III. Практичний:

1. Виготовлення паперових квітів за зразком вчителя на гуртку "Сувенір".
2. Збір інформації про квіти.
3. Оформлення звіту про проведену роботу.
4. Презентація проекту.

”Квіти у нашому житті”

Учитель. ЛЕГЕНДА ПРО КНЯЖИЧА

У далеку давнину, під час війни з чужинцями, в одного князя було забрано в полон єдиного малолітнього сина. Визволити хлопчика ніяк не вдалося, бо чужинці берегли його і виховували як рідного сина. Минали роки, княжич підростав на чужій землі, поступово забуваючи про те, що з ним сталося. На превеликий жаль забув він і мову і рідного батька.

А батько – князь, лишившись один під старість, не міг забути свого сина і все плекав надію про його повернення додому. Не один раз за ці роки посилав він своїх служників до чужинського короля з проханням повернути йому сина, але завжди отримував відмову. І тоді вирішив старий князь пробудити в юнака спогад про дитинство. З останнім сподіванням він послав до сина гінця, що привіз йому забавлянки, які він не пригадав. Тоді посланець князя заспівав юнакові пісню рідною мовою, але він її не впізнав. Зрештою юнак отримав від рідного батька в подарунок оберемок пахучих квітів і трав, що зросли на його далекій батьківщині. І сталося справжнє диво. В ароматі давно знайомих квітів він упізнав дух рідної землі, згадав дитинство і все, що з ним трапилося багато років тому.

Княжич утік з полону і повернувся до свого батька. Так квіти з рідної землі подарували людям щастя, бо дух і аромати батьківщини найдорожчі і найсолодші в світі.

Квіти. Немає, мабуть, людини, байдужої до квітів, бо саме вони володіють здатністю, розрадити людину, коли їй важко, піднести настрій і втішити. Квіти пробуджують у нас людяність, щирість, сердечність і доброту. Тож сьогодні ми поведемо розмову про прекрасний дарунок природи – квіти, побуваємо у квітковому царстві.

Загадка Із зеленої сорочки, що зіткнув весною гай,
Жовті дивляться дзвіночки. Як зовуть їх відгадай. (первоцвіт)

Лікувальну силу маю, жовтим цвітом розцвітаю.
Називають – ключ весни. Як я звуся? Ти скажи! (первоцвіт, або примула), *(виставляється малюнок квітки)*

Первоцвіте, первоцвіте, хочемо знати, розкажи,
Чом у тебе на голівці жовті – жовті пелюстки?

Бо раненько прокидаюсь й мені сонечко за те
Безупинно цілу днину шле проміння золоте.

Первоцвіти ще у гаї на галявині цвітуть.
І ніде, ніде немає кращих квіточок, мабуть.
В них так пахощів багато, цвіту свіжого роси.
Хай ростуть, - не будемо рвати, - шкода їхньої краси.

Про походження цих квітів у давні часи склалася цікава легенда.

ЛЕГЕНДА ПРО ПЕРВОЦВІТ

Одного разу, коли апостол Петро, якому було довірено ключі від царства небесного, стояв на чатах біля входу до раю. Йому раптом доповіли, що хтось, скориставшись підробленими ключами, хоче проникнути туди без його дозволу. Вражений цією жахливою звісткою, апостол з переляку випустив з рук в'язку золотих ключів, і вони, падаючи від зірки до зірки, полетіли на нашу землю. Аби підхопити її, апостол квапливо послав навздогін ангела: та в'язка ключів упала на землю, глибоко увійшовши в неї, і на тому місці виросла жовта, схожа на ключі апостола, квітка. І хоча ангел забрав ключі святого Петра, - свідчить легенда, але слабкі відбитки її залишились на землі й щороку з них виростають квіти, що відчиняють нам двері теплої погоди, до теплого літа.

Загадка З – під снігу з'явився, прокинувся од сну,
Усіх запросив зустрічати весну. (підсніжник)

У проміннях сонця ніжних, край веселого струмка,
Білий, росяний підсніжник раптом блиснув з-під листка.
Отакий малий неначе, ледь прокинувся від сну,
Тихий – тихий, а, одначе, він привів до нас весну.

Ой підсніжнику чарівний, хочем знати, розкажи,
Чом у тебе на голівці білі - білі квіточки?

Я ж раненько прокидаюсь, а струмочка ще нема.
Білим снігом умиваюсь, що залишила зима.

- А яку ще назву має підсніжник?

ЛЕГЕНДИ ПРО ПІДСНІЖНИК

Флора (богиня природи) роздавала костюми квітам для карнавалу. Підсніжнику вона подарувала біле плаття. Сніг також схотів узяти участь у святі, однак для нього одягу не вистачило. Тоді він почав просити, щоб квіти поділилися з ним вбранням. Але вони боялися холоду і відмовили снігові. Лише підсніжник вкрив його. Разом кружляли вони у хороводі квітів і так сподобалися один одному, що й досі є нерозлучними.

За іншою легендою назву весняної квітки пояснюють так: Коли Адама і Єву прогнали з раю, йшов сніг. Єва дуже змерзла, й тоді кілька сніжинок, бажаючи втішити нещасну, перетворилися на квіти. Побачивши їх, Єва стала веселішою. У неї з'явилася надія на кращі часи.

Тому й вважають підсніжник символом надії, тепла, краси.

Загадка Синім цвітом серед гаю на снігу я зацвітаю.
Відгадайте що за квітка, бо мене не стане влітку. (пролісок)

Я перша квіточка весни, я пролісковий цвіт.
Я пережив зимові сні і знов родивсь на світ.
У мене очі голубі, такі, як неба синь,
Росту між кленів і дубів, люблю і сонце, й тінь
І вірю: люблять всі мене, як весну золоту.
Бо знають, що зима мине, коли я розцвіту.

Легенда “СИНЬООКИЙ ПРОЛІСОК”

Давно це було. Тікала з турецької неволі українська дівчина Катерина. Блукала вона не один день. Незабаром виснажена дівчина дісталася рідних країв і в знеможі опустилася на землю під вітами лісу. Надворі стояли погожі весняні дні. Лежачи на купі сухого листя, Катря плакала від щастя. Та раптом до неї долинули крики переслідувачів. У дівчини від жаху похоліла кров, затуманилося в очах, серце ледь не вискочило з грудей. Розкинула в розпачі Катруся руки, обняла купину сухої торішньої трави і у відчаї почала благати: “Ненько моя, земле! Не дай загинути! Не дозвожь вернути мене в неволю! Краще розступись, земле, і навечно прийми мене в свої обійми! Миліша смерть на рідній батьківщині, ніж підневільне життя на чужині!” почула матінка – земля те благання, враз голі куці вкрилися зеленим листям, зашепотіли в швидкому рості шовкові трави, а з небесної блакиті опустилися на галявину голубі сутінки і заховали втікачку.

З тих пір говорить легенда, там, де опустився на землю блакитний туман, заясніли на лісових галявинах весняні, кольору вечірнього неба квіти, нагадуючи нащадкам про українську дівчину, її незгасне прагнення до волі.

Пісня “Про пролісок”

-У якій квіточці народилася і жила Дюймовочка?

Я гордо голову тримаю і перед вітром не схиляю.

Буваю жовтий, білий, полум’яний і, наче яблуко, рум’яний.

В саду я квітну навесні. Скажи, яке ім’я мені? (тюльпан, або квітка щастя).

У 1558 році тюльпани з Туреччини завезли до Західної Європи. Невдовзі квітка стала дорожча за зерно, ліс, алмази та золото.

Відомий випадок, коли за одну цибулину сорту “Віце – король” було виплачено: срібний кубок, 10 тонн рису, 5 тонн пшениці, 4 биків, 8 свиней, 12 овець, кілька діжок вина, пива, олії. За квітку тюльпана можна було придбати маєток.

ЛЕГЕНДА ПРО НАРЦИС

Нарцис – чарівний юнак, який мав прожити до глибокої старості за тієї умови, що ніколи не побачить свого обличчя. Та одного разу, відчуваючи спрагу, зупинився край чистого, мов дзеркало, спокійного плеса. Нагнувся над ним, щоб напиться і тут вперше побачив у воді своє відображення. Він був так зачарований, що не міг відірвати погляду від того чарівного образу. Почав марніти і бліднути від кохання. Проте милосердні боги не дали йому загинути, а перетворили на чарівну квітку, яка чудово пахне, а голівка її так і хилиться донизу, ніби намагається ще й ще помилуватися собою.

Загадка Навесні вона в теплі проростає з – під землі.
Має колір, має вроду всім дарує насолоду. (фіалка)

Ой фіалочко, фіалко, хочем знати, розкажи,
Чом у тебе на голівці сині – сині пелюстки?

Я зраненька прокидаюсь, а на мене кожну мить
Виливає ніжні барви неба чистого блакить.

Пелюстки бузково – сині, наче крапельки чорнила.
Запашні ми, любий друже, і тому нас люблять дуже.

На солнечной опушке фиалка расцвела,
Сиреневые ушки тихонько подняла.

В траве она хоронится, не любит лезть вперед,
Но всякий ей поклонится и бережно пройдет.

ЛЕГЕНДА ПРО ФІАЛКУ

Коли Сонце та блакитне Небо створювали квіти, то запитали у кожної лагідно, коли та бажає квітнути. Гордовита троянда сказала, що хоче бути княгинею літа. – Добре, будеш нею, - відповіло сонце. І з того часу троянди квітнуть все літо і до пізньої осені. – Я також хочу бути княгинею літа, - сказала півонія. – Ні, - відповіло Сонце, ти будеш княгинею весни. Добра айстра побажала тішити й радувати людей якнайдовше.

– Гарзд, будеш квітнути аж до зими, – погодилось Сонце.

Тільки скромна фіалка сховалася між листям і не мала відваги висловити своє бажання. Але Сонце побачило її і запитало, коли вона бажає вкритися цвітом? - Коли це твоя воля, Сонце, дозволь мені прикраситися цвітом, коли в тебе буде найбільша радість. Отже, ти квітватиме на самому початку весни, коли я прокидаюся від сну, і сяю на небі на повну силу.

І, показуючи свою ласку, Сонце в час свого пробудження вкриває фіалку дрібненькими різнокольоровими квіточками. Але так чарівно вони пахнуть, що всі люди полюбили її й з утіхою знаходять красуню у затінку.

Пісня про фіалку

- Плоди якої квітки отруйні й небезпечні для людини?

Загадка

Цвіте травневою порою, її знайдеш в затінку лісовому,
На стебельці, як намистинки в ряд, квітки духмянії висять.
Хто я? (конвалія).

Чернеет лес, теплом разбуженный,
Весенней сыростью объят.
А уж на ниточках жемчужины от ветра каждого дрожат.
Бутонов круглые бубенчики еще закрыты и плотны.
Но солнце раскрывает венчики у колокольчиков весны.

Родился ландыш в майский день, и лес его хранит,
Мне кажется, его задень – он тихо зазвенит.
И этот звон услышит лес, и птицы, и цветы
Давай послушаем, а вдруг услышим я и ты.

ЛЕГЕНДА ПРО КОНВАЛІЮ

Діана – богиня мисливства, - у своїх лісових мандрах любила підійматися високо в гори. Одного разу її підстерegli злі боги лісів і полів.

Вони вирішили полонити її. Та красуня врятувалася втечею. Бігла так швидко, що аж піт стікав з її лица рясними краплями. І де ці краплинки падали, там проростали чарівні конвалії.

Інша легенда розповідає, як красень Ландиш покохав красуню Весну. Він благав, щоб та залишилася з ним, та Весна пішла. І Ландиш плакав такими гарячими слізьми, аж кров йому виступала із серця і забарвила зелені сльози в червоний колір. Цим, мовляв, і пояснюється, що зелені плоди конвалії після досягання червоніють.

Просить давня легенда любові до квітів,
Щоб від людства відвести біду,
Щоб дзвіночки конвалій всміхались блакиті –
Посадіть їх в своєму саду.

Пісня “Мир полям”

Загадка Цвіте синьо, лист зелений квітник прикрашає,
Хоч мороз усе побив – його не займає (Барвінок)

Недавно ще гула метелиця і ще лежить в низинах сніг,
А вже барвінка листя стелиться зеленим килимом до ніг.

У матусі під вікном дрімав барвінок тихим сном.
Вітри хугували, метелиця біла, а лист кучерявий тримався щосили
Краплинки з-під стріхи умили барвінка
І в небо звела сині очі рослинка.

ЛЕГЕНДА ПРО БАРВІНОК

Колись, давно жили чоловік і жінка в злагоді і любові. Найбільшою утіхою для них був єдиний син на ім'я Бар. Сохло серце за Баром у дівчини,

котра мала за маму злу чаклунку. Але посватався Бар до іншої, котра називалася Вінка. В день весілля стояли молодята біля батьківського двору і чекали їхнього благословення. І тут появилася із своєю донькою чаклунка. Проголосила молодим своє прокляття і окропила настоєм якогось зілля.

За хвилину на місці, де стояв Бар і Вінка, вже нікого не було. Впала матір Бара на те місце, де стояв син і скропила землю слізьми. І сталося диво: на очах у всіх із землі проросло зелене зілля, уквітчане дрібним блакитним цвітом... А звали його Барвінком. І тягнеться він до хат, а дівчата вплітають його у свій весільний вінок.

Барвінок до вінка в'яжи. У квітці цій – життя душі.
Як небо квітка ця блакитна. В вінку займає місце гідне.
Хоробра квітка! Морозом квітку цю не вб'єш, людська душа
Безсмертна теж! Барвінок у віночку є, він наче неба додає.
Сонечко в траві зійшло, усміхнулось, розцвіло.

Загадка Квітка сонячна красива, стане згодом сива-сива,
Вітерець її подмуха – стане миттю сивим пухом (кульбабка)

Пісня “Одуванчик”

Загадка Серед поля, у пшениці, із подружкою в рядку
Стоїть хлопець молодий в червоному ковпаку (мак)

ДАВНЬОРУСЬКА ЛЕГЕНДА ПРО МАК

Коли з'явилися перші люди, природа подбала про те, щоб вони не лише полювали, але й відпочивали. Для цього вона подарувала людям Ніч, щоб люди не могли нічого бачити і робити. Але люди продовжували свою діяльність. Відчуваючи своє безсилля, Ніч закутувалася в туман і плакала, з чого на землі утворилася роса. Побачивши зажурену Ніч, Природа зжалилася і послала її у чоловіки Сон. І стало Ночі і Сну легше долати людей, та не всі їм підкорялися. Тоді Природа потурбувалася, щоб у Ночі і Сну появилися Сновидіння і примусили людей забути все на світі.

Одного разу не змогли вони приспати вкрай стурбованого чоловіка. Як не заспокоювала його Ніч, як не колихало Сновидіння, як не закривав його повіки Сон – людина не спала. Розсердившись, Сон зі злістю увіткнув у землю царський жезл і полетів геть.

Сновидіння закутало жезл повітряним маренням, а Ніч вдихнула в нього життя. І жезл пустив коріння, зазеленів і розкрився чарівними червоними квітами. Так з'явився на землі Мак.

МАК

Козак всміхнувся у довгі вуса: з ординцями не вперше б'юся,
Узнали, що таке козак! Я, кого люди кличуть “Мак”.

Озався постріл над рікою і на коня схилився козак.

Пропав козак! Загинув Мак!

Ординці кинулись до нього, козак на них поглянув строго.

Ні, не загинув я, кати, поміж людей мені цвісти!

Козаче, зробимо ми так: Шаблями скришимо на мак.

Ординці воїна скришили, на землю впало тіло біле.

І, наче зерно, проросло, а влітку маком зацвіло.

Зацвіли червоні маки вранці по росі.

Я піду і назриваю маків для краси.

А тоді найкращу квітку в коси заплету,

І сама посеред поля маком зацвіту.

Загадка Із зеленого вівса цілі дні і ночі,
Дивляться у небеса темно-сині очі (волошки)

Тепер про волошку сказати нам треба.

Волошка у полі – мов клаптики неба.

Волошка нас влітку вітає з святами,

В відварі з волошок купають нас мами.

Волошка – це квітка, що вміє дружити.

Згадай ти, як дружить волошка із житом.

Як мак біля себе в сусідстві тримає.

І відданість, так як і він, означає.

ВОЛОШКИ, АБО ВАСИЛЬОК

Квітка волошка, або “васильок.” Назва “васильок” походить з народної легенди. Сільський хлопець Василько якось косив у полі жито. Саме тоді там бавились русалки. Одній із них дуже припав до душі Василько. Зачарувала й русалка хлопця, забув про все на світі і пішов за нею. А вона, пустуючи і сміючись, вела в поля його все далі й далі. Не хотіла з ним розлучатися і обернула Василька на польову квітку, щоб нагадував синь води.

Відтоді, за легендою, щороку, літньої пори бавляться русалки в хлібах, а, коли зацвітає волошка – “васильок”, плетуть з неї вінки і прикрашають свої голівки.

Утім волошкові вінки любили не тільки русалки, а й звичайні сільські дівчата.

А в стерні – волошки, назриваєм трошки.

Сині – сині зорі, це волошки – Зорі!

І такі дрібненькі – ниточки тоненькі -

Слізки росяні, мрії весняні.

Пісня “Василечки”

Загадка

Ми у лісі проживаєм, дзвоном сонце зустрічаєм,
Маєм гарні, сині очки, називаємось (дзвіночки)

Ми дзвіночками звемося, хоч ніхто не чув ніколи,
Щоб хоч раз ми подзвонили тими дзвониками в полі.
Бо ми квіти ніжно – сині, в полі нас гойдає вітер,
І беруть медок з нас бджоли, і мохнатий джміль сердитий.

Загадка

Наче сонце серединка, пелюстків біла хустинка,
Знає бджілка і комашка, що звать квіточку (ромашка)

Пісня “Сонечко і мама”

Біла ромашко, як ти цвітеш? Крапельку сонця у собі несеш.
З травня до осені всюди білію, краплиною сонечка землю я
грію.
З медом від мене бджілка летить дарунок неба, дарунок землі
Цвітуть у людей на святковім столі
Цвітуть і не гаснуть ромашкові квіти,
Бо сонечко люблять дорослі і діти.

Пісня “Зацвіли ромашки”

На яку квітку не сідає жодна комашка? (півонія)

ПІВОНІЯ

Володарка зеленого світу рослин і квітів – богиня Флора – зібралась і далеку мандрівку. На час своєї відсутності вона хотіла залишити заступника і збрала всі квіти. Вони були зачаровані красою і витонченістю троянди і воліли саме її обрати на цю посаду. Але півонія була категорично проти. Вона вважала, що кращої і гіднішої від неї нема нікого. Півонія із зневагою дивилася на троянду, надувалася і червоніла, щоб перевершити її величиною й кольором. Звичайно, така поведінка обурила всіх, і квіти одностайно обрали троянду. Щоб покарати півонію за її негідну поведінку, Флора повеліла, щоб ця гордовита і чванлива квітка назавжди залишилась такою надутою і порожньою. “Нехай жодна комашка не дарує їй своїх поцілунків, нехай жодна дівчина не прикрасить нею своїх грудей, - сказала богиня квітів”. Так півонія стала символом пустої чванливості і зарозумілості.

Загадка На кустах в саду растёт, запах сладкий, словно мёд.
Но нередко льются слёзы у тех, кто рвёт руками... (розы).

О ней поют поэты всех веков,
Нет в мире ничего нежней и краше,
Чем этот свёрток алых лепестков,
Раскрывшийся благоуханной чашей.

Как он прекрасен, холоден и чист,
Глубокий кубок, полный аромата.
Как дружен с ним простой и скромный лист.
Тёмно-зелёный, по краям зубчатый.

ЛЕГЕНДИ ПРО ТРОЯНДУ

Зі слів іранського поета, ця квітка була дарунком самого Аллаха. Одного разу до нього з'явилися всі діти Флори з проханням призначити нового володаря замість сонливого лотоса (нільська водяна лілія) котрий, хоча і був дивовижно гарний та забув обов'язки правителя. Тоді Аллах, вислухавши їх, призначив правителькою білу непорочну троянду з гострими шипами, що оберігали її.

Коли соловейко побачив чарівну володарку квітів, то був так заворожений її красою, що в захопленні притиснув троянду до своїх грудей.

Але гострі шипи вп'ялися йому в серце. Яскраво – червона кров бризнула з грудей нещасного і зросила ніжні пелюстки дивовижної квітки. Ось чому, стверджують перські перекази, безліч зовнішніх пелюсток троянди й досі зберігають рожевий відтінок.

Є ще поетичніша легенда про те як Флора, богиня природи, закохалася в Амура (Бог кохання). Але хитрий Амур уникав зустрічі з Флорою. І вона вирішила створити квітку, яка сміється і плаче, поєднуючи в собі смуток і радість.

Побачивши чудову квітку, що виросла в її руці, богиня у захваті хотіла вигукнути: “Ерос” (так звали греки Амура), але, соромлива від природи, замовкла, почервоніла і, проковтнувши перший склад, лише вимовила “рос”(тобто ружа, що з грецької – троянда). Квіти, що росли навколо, підхопили ці слова, і відтоді цю квітку стали називати саме так – троянда.

ЧОРНОБРИВЦІ

Загадка В капелюшок пишний вбрався і морозу не злякався.
Невеликий цей сміливець, золотавий...(чорнобривець).

ЛЕГЕНДА ПРО ЧОРНОБРИВЦІ

Жила колись в одному селі сім'я звичайні трудящі люди. Сталася у них радісна подія, три сини – соколи народилися. Такі були в них карі очі, як мед гречаний, такі чорноброві, такі схожі між собою, що рідні, не змовляючись назвали їх Чорнобривцями, хоч кожен мав своє ім'я. коли підросли, то виявилось, що і таланти у них однакові, та і різні водночас: один був золотар, другий – гончар, третій – різьб'яр.

Село жило своїм життям. Та трапилась біда. У село вдерлися ворожі загони. Розграбували все село, а майстрів – чорнобривців забрали в полон. Йшли роки, уже підросла сестричка. Бачила, які сумні батьки, як побиваються за своїми синами і вирішила йти в чужий край шукати братів.

Довго блукала світом та ніхто не чув про хлопців – чорнобривців. Але один чоловік повідомив: “Це, мабуть, твої брати були. Всі троє однаковісінькі. Хан їх голодом морив, наказував працювати. Вони відмовилися і їх забили до смерті”. Зібрала сестра останки братів і

повернулася до батьківського дому. З великою радістю зустріли її батьки. Посумували над долею синів і поховали їх останки в саду.

А через деякий час на тому місці зацвіли дивні квіти. Побачили батьки і в один голос промовили “Чорнобривці!”

Полюбили ці квіти на Україні, рідко біля якої хати їх нема. Отак повернулися нетлінною красою додому хлопці – чорнобривці.

Чорнобривий чорнобривець чепурився,
Дощовою краплею умився, втерся теплим вітром – рушничком.
Та й накрився парасолькою – листком.
І стоїть це диво чарівне, щоб ласкаво зустрічати мене.
Чорнобривці чорноброві квітнуть в тиші вечоровій.
Чарівні, так і просяться в пісні.

ПІСНЯ “ЧОРНОБРИВЦІ”

Невже в майбутньому на світі не будуть квітнуть дивні квіти?
Конвалії й фіалки ніжні, й провісник березня – підсніжник?
І вже ніколи не побачимо як сон – трава рососою плаче?
Троянда степу, квітка мрії, жар – цвітом землю не зігріє?
Ми всі господарі природи, тож збережемо її вроду.

Фотомонтаж до свята «Квіти у нашому житті»

Колективний проект «Квіти у нашому житті»
оформлений у вигляді альбому і презентації.

ВИХОВНИЙ ЗАХІД
КВІТИ У НАШОМУ ЖИТТІ

Зібрала, оформила і провела
(з використанням дитячих
робіт)
учитель початкових класів
СЗШ І-ІІІ ступенів №2
сmt Крижопіль
Лиса Л.Г.